

Στην αμέσως [προηγούμενη ανάρτηση](#), αραδιάστηκαν 621 λέξεις, τη συνοδεία πέντε εικόνων, ώ στε να περιγραφεί το όποιο πλάτος της ποδηλατικής μου σχέσης, που εκτείνεται σε βάθος μεγαλύτερο του ημίσεως αιώ νος. Στην τρέχουσα ανάρτηση το ρεπερτόριο αλλάζει. Η επικαιρότητα έφερε ένα συμβάν που κόστισε δυο ζωές, περισσότερους τραυματίες και κάποιες πληγές που δεν θα κλείσουν.

Το περιστατικό της Πτολεμαίδας, είναι πολύ σοβαρό, αντίστοιχα τραγικό, για να παραμεριστεί ή ξεχαστεί, ή έστω να μην μας διδάξει κάτι, ώστε να αποφύγουμε την περίπτωση της επανάληψης του.

Οι ποδηλάτες πολλαπλασιάστηκαν τα τελευταία είκοσι χρόνια, όχι αποκλειστικά με νέες ηλικίες. Μεσήλικες, πάνω σε κούρσες, πένα με τα ποδηλατικά τους άμφια, παρά τις αυξημένες περιμέτρους της μέσης τους, θειές πάνω σε λουλουδιασμένα γυναικεία με καλάθι και ασφαλώς σφριγηλοί αθλητές που καταπίνουν εκατοντάδες χιλιόμετρων.

Και πολύ καλά κάνουν, να χαίρονται τις αγάπες τους, και να μετακινούνται χωρίς να παράγουν καυσαέρια. Υπάρχουν όμως δεδομένα που μοιραία ενοχλούν ή ακόμα χειρότερα δημιουργούν εκνευρισμό, ένταση και κίνδυνο, ειδικά σε έναν τόπο που δεν περισσεύουν ούτε η ειδική παιδεία, ούτε και πολύ περισσότερο οι υποδομές.

Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς, τι εξυπηρετεί η αγέλη δεκάδων ποδηλατών που βγαίνουν τα βράδια στο τουγκέδερ και συμφορούν γειτονιές ολόκληρες. Υπάρχει μια αναιδεια σε αυτό. Δεν είμαι καθόλου βέβαιος, ότι το οικολογικό πρόσημο είναι αρκετό ώστε να τους δίνει το δικαίωμα να κάνουν ότι θέλουν.

Ταυτόσημο το γεγονός της έλλειψης σεβασμού στοιχειωδών κανόνων του Κ.Ο.Κ. Η παραβίαση του ερυθρού σήματος, των stop, της μονοδρόμησης, ομαδόν μάλιστα, δεν συμβάλει στην ομαλή συμβίωση. Σου δίνουν την εντύπωση ότι αναπτύσσουν μια ανεξήγητα ελιτίστικη, συχνά και περιφρονητική συμπεριφορά

Από την πλευρά τους οι ποδηλάτες προτάσσουν την συμπεριφορά αρκετών αυτοκινητιστών που συχνά είναι επικίνδυνη. Δεκτό, δεδομένο και αυτό. Ο μέσος οδηγός τροχοφόρου σπάνια σέβεται τον κάθε δίτροχο, αλλά και οι περισσότεροι δίτροχοι αγχώνουν σε μεγάλο βαθμό τους τετράτροχους. Είτε διότι ως μηχανοκίνητοι τρομάζουν με τις σφήνες τους, είτε διότι ως ποδηλάτες σε δυάδες ή τριάδες επειδή μπλοκάρουν τους δρόμους. Κι όλα αυτά, σε μια κοινωνία που είναι σφόδρα τσιτωμένη.

Στην ήδη φορτισμένη ατμόσφαιρα θα προστεθούν και οι ηλεκτροπατινούντες. Νέοι άνθρωποι, ζωντανοί, εναλλακτικοί, βρήκαν έναν μοντέρνο τρόπο μετακίνησης, που συνδυάζει ευκολία, οικονομία, σχετική ταχύτητα και οικολογία. Για τον κλεινόν άστυ όλα αυτά βέβαια, διότι το θεώρημα δεν αντέχει για μακρύτερα. Και ας μην λησμονούμε ότι η κατάσταση των ασφαλοτάπητων στις πόλεις μας, είναι ιδιαίτερα επικίνδυνοι για τόσο μικρής διαμέτρου τροχούς.

Θεσμικό πλαίσιο δεν υπάρχει, ούτε νομική κάλυψη. Στην Γαλλία π.χ. το πρώτο τροχαίο με νεκρό χειριστή πατινιού είναι γεγονός. Είναι από τις περιπτώσεις όπου η τεχνολογία και οι ανάγκες της καθημερινότητας προηγούνται της νομικής κατοχύρωσης, η οποία στις μέρες μας λατρεύεται ως θεά. Στην αγκαλιά της κρύβονται όλοι, στους κόλπους της χάνεται η καλή πίστη.

Συνεπώς:

Πατίνια και ποδήλατα είναι μέρος της σύγχρονης ζωής της πόλης, όσο αγχώδης, σκληρός, απρόσωπος, εκνευριστικός μπορεί να γίνει ο βίος σε μια πόλη σαν την Αθήνα, ή πιο οικουμενικά στο λεκανοπέδιο. Πέρα από νόμους και νόρμες, αυτό που απαιτείται είναι η κοινή λογική, η επιθυμία να μην ενοχλείς και η καλή πρόθεση.

Πράγματα δυσεύρετα, ατυχώς.

Ιδού και μια προσωπική εμπειρία, που θα μπορούσε εύκολα να αποβεί μοιραία.

Κατέβαινα, όλως προσφάτως, από τον Άγιο Πέτρο προς την Αγία Τριάδα. Ξέρω, η συνήθης φορά είναι η αντίστροφη, αλλά τέλος πάντων στην επίγεια Αττική ζωή με ρυζόγαλα και κρέμες στο σακίδιο, από την Ανατολή, έπλεα πολύ ήρεμα στο ορεινό δρόμο, στα νοτιοανατολικά πρηνή του Πεντελικού, ανάμεσα στα φουντωμένα σπάρτα που κιτρινίζουν την περιφερειακή όραση και σφυροκοπούσαν την μύτη με καλοκαιρινές, έντονες μυρωδιές.

Ο δρόμος ήρεμος, καθότι η μέρα και η ώρα δεν δικαιολογούσε κυκλοφοριακό φόρτο και όλα τούτα με είχαν κάνει έναν ευτυχή άνθρωπο πάνω στη σέλα. Κάτω από αυτή γουργούριζαν δεκάξι βαλβίδες που ανοιγόκλειναν αργά, νωχελικά. Ευτυχή έως τη στιγμή σε μια δεξιά τυφλή που έστριψα πολύ αργά και μακριά από το θεωρητικό άπεξ, από όπου ξεπρόβαλε ο διάδοχος του Eddy Merckx να ανεβαίνει ιδρωκοπώντας ...ανάποδα.

Δεν τρόμαξα καθότι ήμουν αργότερος από τη σκιά μου, μα θύμωσα και είπα να γυρίσω και να κατεβάσω όλο το υβρεολόγιο που γνώριζα. Μετά σκέφτηκα ότι αυτό δεν θα οδηγούσε πουθενά και είπα να γυρίσω για να ζητήσω ευγενικά το λόγο. Ακολούθως όμως συνειδητοποίησα ότι ο Έλληνας Eddy θα μου έλεγε καμιά εξυπνάδα, καμιά αγένεια και θα κοπανιόμαστε εν μέση οδώ ως καθυστερημένοι βάρβαροι.

Έτσι το παράτησα και συνέχισα έχοντας υπ' όψιν μου, ότι ο δρόμος είναι πιο στενός πιά, φυλάγοντας έτσι όλες τις τυφλές στροφές, διότι μπορεί κάποιος άλλο επίδοξο τσαμπιόνι να ανεβαίνει ανάποδα.

